

Arrest

nr. 151 008 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de vierde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 87 125 van 7 september 2012 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die

aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Inzake verzoekers tweede en derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen op respectievelijk 23 oktober 2012 en 7 februari 2013.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag geeft verzoeker aan dat de problemen wat betreft de schietpartij in 2012 zoals aangevoerd ten tijde van zijn vorige asielaanvragen, zich niet meer voordoen. Verzoeker voert voorts geheel nieuwe problemen aan, met name problemen met de ordediensten wegens zijn vermeende link met de dader van een aanslag (R.M.) en dat hij sindsdien het gebied niet mocht verlaten omdat men van plan was verzoeker met het Russisch leger naar de oorlog in Oost-Oekraïne te sturen – daartoe werd verzoeker een aantal geconvoceerd en sinds december 2014 effectief naar een legerbasis in Rostov gestuurd.

Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn origineel intern Russisch paspoort, een origineel medisch attest, een origineel treinticket en bijhorend betaalbewijs en fotokopieën van twee convocaties.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de door hem aangevoerde nieuwe problemen ongeloofwaardig zijn.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er tal van internationale organisaties zijn die vaststellingen inzake de deelname van Rusland in de oorlog in Oost-Oekraïne hebben gedaan en het aldus wel geloofwaardig is dat hij door de Russische autoriteiten werd gerekruteerd om met het Russische leger naar Oost-Oekraïne te gaan, stelt de Raad vast dat verzoeker zich niet alleen beperkt tot een blote bewering dewelke hij geenszins onderbouwd aan de hand van objectieve elementen, doch ook volledig uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en de in het administratief dossier vervatte informatie. Zo werd opgemerkt dat vermits de Russische autoriteiten tegenover de rest van de wereld in alle toonaarden ontkennen dat hun leger betrokken is in het conflict in Oost-Oekraïne (wel zouden volgens de officiële versie van de Russische autoriteiten Russische soldaten eventueel op eigen initiatief en in hun vrije tijd, los van hun dienstverband in het Russische leger, in Oost-Oekraïne actief kunnen zijn), het niet aannemelijk is dat de Russische autoriteiten materiële bewijzen en sporen zou achterlaten van het rekruteren van mensen om met het Russisch leger naar Oost-Oekraïne te gaan.

Bovendien gaat verzoeker met dergelijk verweer volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) R.M., de man die verzoeker aansprak op de markt in verband met zijn neef A. en die volgens verzoeker verdacht werd van een aanslag op 3 april 2014, reeds in juli 2009 door de Russische autoriteiten was gearresteerd en zelfs zwaargewond zou zijn aan beide benen en het bijgevolg ondenkbaar is dat R.M. in maart-april 2014 zomaar in het openbaar een wildvreemde zou aanspreken over zijn neef om die voor de rebellen te ronselen, te meer gelet op de uiterst precarie situatie van de rebellen in het openbare leven in Tsjetsjenië en de harde, soms extrajuridische vervolging van hen door de autoriteiten, en verzoeker daardoor zou zijn meegenomen; (ii) het weinig aannemelijk is dat hoewel verzoeker het telefoontje van de man die bij hem olie wou kopen heel verdacht vond, verzoeker toch ingaat op zijn voorstel en gewoon op hem blijft wachten in het ziekenhuis tot hij opdaagt; (iii) de logica achter het kopen van een treinticket om 'te weten of verzoeker in opsporing was of niet' aangezien hij toen weg wou uit Tsjetsjenië, ver te zoeken is; (iv) er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde convocatie gelet op de vormelijke gebreken ervan en het gegeven dat documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht; (v) verzoeker ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn vermeende dienst in het Russische leger; en (vi) verzoeker gebrekkige kennis heeft omtrent zijn reisroute.

Verzoekers' ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij wijst er vooreerst op dat dit de vierde asielaanvraag is maar dat zij wel teruggekeerd is naar haar land van herkomst en omwille van nieuwe feiten opgepakt werd en uiteindelijk opnieuw gevlucht is. Verzoekende partij vervolgt dat het helemaal niet vreemd is dat zij nadat zij het telefoontje ontving en het nogal verdacht vond, toch nog bleef wachten in het ziekenhuis. Voorts stelt verzoekende partij dat haar relaas zelfs ondersteund wordt door een medisch attest en het te kort door de bocht is maar dit attest zomaar naast zich neer te leggen. Verzoekende partij wijst er op dat wat

gebeurd is nadat zij terugkeerde naar haar land van herkomst beoordeeld moet worden rekening houdend met het feit dat zij reeds vroeger problemen kende. Verzoekende partij benadrukt dat haar voorgeschiedenis mee in de beoordeling moet genomen worden. Verzoekende partij besluit dat de gegevens wel degelijk geloofwaardig zijn en dat zij niet maar terug wil naar haar land van herkomst.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het verwijzen naar en het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De Raad wijst er op dat zij met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat het medisch attest ter ondersteuning van haar asielrelaas zomaar naast zich wordt neergelegd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen heeft opgelopen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bovendien stelt de commissaris-generaal zich terecht de vraag waarom een republikeins ziekenhuis (dus een ziekenhuis werkzaam voor de overheid van zijn land) op vraag van een patiënt schriftelijk zou bevestigen dat hij verwondingen opliep door mensen in militair uniform en zodoende haar eigen werkgever zou beschuldigen van misdaden.

Dat er met rede kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van voorgelegd medisch attest, wordt mede ondersteund door de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de beweerdte ontvoering van verzoekende partij. Zo wordt terecht gesteld dat het ondenkbaar is dat R.M. in maart-april 2014 zomaar in het openbaar een wildvreemde zou aanspreken over zijn neef om die voor de rebellen te ronselen, te meer gelet op de uiterst precarie situatie van de rebellen in het openbare leven in Tsjetsjenië en de harde, soms extrajuridische vervolging van hen door de autoriteiten, en verzoeker daardoor zou zijn meegenomen, gelet op het feit dat R.M. reeds in juli 2009 door de Russische autoriteiten was gearresteerd en zelfs zwaargewond zou zijn aan beide benen. Het is evenmin aannemelijk dat hoewel verzoeker het telefoontje van de man die bij hem olie wou kopen heel verdacht vond, verzoeker toch ingaat op zijn voorstel en gewoon op hem blijft wachten in het ziekenhuis tot hij opdaagt. Verder wordt terecht opgeworpen dat de logica achter het kopen van een treinticket om 'te weten of verzoeker in opsporing was of niet' aangezien hij toen weg wou uit Tsjetsjenië, ver te zoeken is; kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde convocatie gelet op de vormelijke gebreken ervan en het gegeven dat documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht; heeft verzoeker ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen afgelegd over zijn vermeende dienst in het Russische leger; en heeft hij gebrekkige kennis omtrent zijn reisroute.

Waar verzoekende partij aangeeft dat met haar voorgeschiedenis dient te worden rekening gehouden, wijst de Raad er op dat de problemen die zij in het verleden heeft aangevoerd, in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden op 12 april 2012 door de commissaris-generaal. De Raad volgde deze beslissing in zijn arrest nr. 87 125 van 7 september 2012. Bovendien verklaarde verzoekende partij heden dat er geen problemen meer zijn voor haar wat betreft de schietpartij in 2012 (gehoorverslag 7 april 2015, 3). De Raad ziet dan ook niet in hoe deze - ongeloofwaardig bevonden - problemen mede in rekening moeten worden genomen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS